FAUST BRĂDESCU

MODIFICAREA ÎN ADÂNCIME ÎN DOCTRINA LEGIONARĂ

EDITURA DACIA

PARIS MAI 1992

FAUST BRĂDESCU

MODIFICAREA ÎN ADÂNCIME ÎN DOCTRINA LEGIONARĂ

EDITURA DACIA

PARIS MAI 1992

«Biblioteca Documentară DACIA» este o formă complementară a «Colecţiei DACIA» ce apare la Rio de Janeiro.

Pe când Colecţia DACIA are ca scop publicarea de studii de-o anumită extindere ştiinţifică, Biblioteca Documentară DACIA urmăreşte publicarea de broşuri scurte, menite să exprime, în cel mult 30-80 de pagini, esenţialul unei probleme.

MOTTO

Atâta timp cât va exista în lume un singur legionar conştient de misiunea lui, Mişcarea Legionară va fi vie, activă şi de neînvins.

TRĂSĂTURILE PRINCIPALE ALE MIŞCĂRII

Doctrina legionară posedă o originalitate care o proiectează dincolo de comun. Trăsăturile specifice prin care se diferenţiază de alte organizaţii sau doctrine, chiar similare, o ridică pe înălţimi încă neatinse de alţii. E linia de culme a unei gândiri care urmăreşte cu precădere transformarea structurilor interioare ale omului, în sensul de a-l smulge din alunecarea spre uzanţele delăsării.

Aceste trăsături specifice se traduc prin câteva expresii, pline de înţelesuri tainice, pe care lumea politică le respinge, considerându-le anacronice, a-politice, absurde, sau pur şi simplu, demagogice. Spiritul omului politic, desprins de realitatea nevăzută, nu mai întrevede decât realul material. Este ceea ce-l duce spre utilitarism şi toată gama de acţiuni legate de realizarea sau obţinerea bucuriilor materiale. Totul se reduce la satisfacţia instinctelor primare... păstrarea mentalităţii condiţionate care nu-l poate ridica dincolo de

clipă şi ... <u>combaterea forţelor spirituale</u> care aduc în circuitul existenţei contra-ponderea înălţării, ce dezvăluie adevărurile eterne.

Doctrina legionară face parte din categoria ce încearcă să smulgă individul din amalgamul de neadevăruri, căi greşite, răstălmăciri dăunătoare ce-i sunt servite, chiar impuse în lumea de azi. Dar greul se dovedeşte imens, şi rezultatele de multe ori - îndoielnice. Ceea ce nu este de mirare, dacă privim în de-aproape cauzele care împiedică individul să vadă clar în juru-i şi în el însuşi:

I. Întâiul factor de încetinire = <u>Omul este un element greu de mânuit</u>, când îl pui în faţa unui efort personal şi a unei răspunderi fără compensaţie imediată.

Entuziasmul nu lipseşte. Dorinţa de a intra pe drumul unei înălţări interioare îi înfloreşte în suflet. Sensibil prin atavism la asemenea chemări, omul simte nevoia ridicării din humă, dar, de cele mai multe ori ca un vis, ca o idealizare, în contradicţie cu viaţa ce duce.

Ar vrea să simtă realizarea transformării, dar fără ca schimbarea să-i schimbe lui personal - deprinderile, maniile, sau chiar năravurile. Ceea ce constituie o anomalie de conceput şi viziune, prinsă în chinga imposibilităţii de realizare. Faptul acestei duplicităţi de simţire, împiedică pe mulţi de a înţelege intransigenţa preceptelor legionare.

Mai mult chiar, unele elemente, deşi încadrate, s'au dovedit cu timpul incapabile de a urma linia perceptelor. Astfel de indivizi au adus o seamă de prejudicii efortului legionar, chiar dacă s'au dovedit purtători ai unei inteligenţe active, ai unui simţământ patriotic puternic şi ai unei capacităţi de dăruire spontană. Aceştia s'au adaptat gândirii legonare principial, dar n'au atins decât tangenţial linia modificării în adâncime. Asemenea cazuri sunt inerente, în toate eforturile de început, deoarece individul trăieşte o experianţă extrem de grea, ce-i tulbură modul de existenţă, micile lui tabieturi şi marile lui pretenţii.

Este de înţeles în asemenea condiţii, să considerăm TINERETUL drept element capital în experienţa nouă. El este mai curat, mai susceptibil să adopte principiile modificatoare. Dar, din nefericire, nu mai este la adăpost de influienţele nefaste ale climatului social. Totuşi, principiile acceptate în prima fază a vieţii (atunci când individul este în plină formaţie), devin elemente de structură spirituală, uneori chiar de pură credinţă.

Acest fapt - simplă constatare - nu duce la confirmarea că omul matur, omul încărcat de tarele epocii, n'ar fi capabil să înţeleagă doctrina legionară, să o accepte, şi să i se supună trup şi suflet. Ar fi absurdă o asemenea interpretare, când principiile legionare se adresează OMULUI, oricare i-ar fi etatea, poziţia

socială, defectele, năzuinţele sau starea de spirit. Ce i se cere fiecăruia, este un efort de înţelegere şi adaptare. Acţiunea pune la grea cumpănă pe mulţi, şi intensifică eliminarea automată a celor neapţi sau incapabili.

În omul matur, intervin alte posibilităţi de înţelegere şi de adaptare. Oricare i-ar fi poziţia sau situaţia, în el se manifestă reflecţia, judecata, comparaţia, stări în care întreaga sa personalitate se găseşte angajată. Viziunea, largă şi cuprinzătoare, pe care i-o deschide doctrina legionară, îi asigură înţelegrea noilor perspective. Ori, acceptarea in integrum a principiilor care îi vor modifica viaţa, constituie fondul conflictului interior, pe care-l trăieşte orice individ.

II. Al doilea element încetinitor în modificarea omului: forţele negative care domină scena socială. Numeroase, violente, lucide de ceea ce ar însemna pentru ele o transformare pozitivă a individului, aceste forţe duc o campanie neîntreruptă împotriva oricarei forme de "conştientizare" a maselor. Noi înţelegem acest termen în sensul spiritual al cuvântului, iar nu în cel susţinut de marxism, pentru care nu este decât o înrolarea individului, sub voinţa unei ideologii, ce vrea să destabilizeze lumea.

Aceste forţe negative (marxiste, masonice, iudaice, politice sau anarhice),

au interese şi scopuri diferite, uneori chiar antinomice. Contradicţiile dintre ele sunt purtătoare de animozităţi ireconciliabile. Fiecare urmăreşte, prin metote particulare, cucerirea omului şi dominarea societăţii. Adesea, asistăm la conflicte de prestigiu, întâietate, dominare a scenei politice, care se anihilează reciproc.

Când este vorba însă de combaterea celor ce apără tradiţia spirituală a lumii şi se opun cu înverşunare decadenţei morale şi etice a omului, neînţelegerile dintre forţele negative, dispar ca prin farmec. Semn neîndoielnic de complicitate. Lupta împotriva transformării interioare a omului, devine "interes comun vital". Tot ce poate contrazice evoluţia forţelor negative, apare drept "duşman comun". Şi atunci, întreaga lor atenţie distrugătoare, se întoarce automat împotriva oricărei noi energii ce-ar putea reprezenta o schimbare de tendinţă. Din curente duşmănoase, devin forţe aliate. Scopurile lor pot fi diferite, dar... "duşmanul" este acelaşi.

Din clipa aceea, sau măcar în acele momente, coaliţia răului nu mai cunoaşte margini. Toate mijloacele de distrugere - minciuna, calomnia, degradarea morală, procesul injust, atacul infam, asasinarea etc. - sunt puse în practică, cu o perseverenţă diavolească.

Coaliţia lor monstruoasă a izbit cumplit Mişcarea Legionară. Şi continuă s'o atace cu aceeaşi înverşunare. Dar, toată această

avalanşă de nedreptăţi, abuzuri şi suferinţi, este semnul unei recunoaşteri a valorilor nepreţuite, ascunse în perceptele legionare. Experienţa veacurilor spune că nimeni nu se îndârjeşte contra unei ameninţări minore, a unui pericol inexistent, a unei doctrine fără fond şi sens, a unei prezenţe fără valoare...

Aceşti vandali moderni, nu pot aduce ca argument, în sprijinul atacurilor lor, teama de numărul celor ce constituiesc Legiunea. În clipa de faţă, în lumea liberă, suntem numai câteva sute. Iar în ţară, cei mulţi tac, se ascund şi aşteaptă. Neliniştea ce frământă forţele negative este de netăgăduit, <u>teama de adevărul pe care doctrina legionară îl propagă</u> şi de influenţa pe care acest adevăr îl poate avea în mijlocul românilor şi neamurilor.

Adevărul legionar este o imagine solară, adică de înălţare şi înviere interioară. Spiritual, etica, morala, conştiinţa şi dragostea pe care forţele negative le combat, fiinţează în trăirea omului legionar, tinzând către o înrâurire profundă, asupra societăţii. Din această cauză, efortul lor distrugător se întinde pe două linii convergente:

a) <u>linia de contrazicere a doctrinei legionare</u>, ce caută omul pentru a-i expune un adevăr salvator, şi,

b) <u>linia de dominare a omului</u>, pe care vor să-l menţină în atmosfera de decadenţă interioară ce-i macină fiinţa, împiedicându-l să răspundă major la problemele ca-

pitale ale epocii.

III. Al treilea element ce pune o oarecare stavilă dorinţei individului de a se apropia de Mişcare, este originalitatea metodei de transformare. Metodă cu totul diferită de cele propuse de obicei.

În lumea de azi, nu se propune individului (nici în politic nici în social), transformarea lui interioară, pentru a deveni altul, pentru a acţiona în conformitate cu anumite principii, care să-l ridice spiritual dincolo de ceea ce este. În epoca actuală, individul primeşte numai propuneri şi îndemnuri pur materialiste, care-l împiedică de a vedea dincolo de orizontul material ce-l înconjoară şi de a avea o înţelegere a rosturilor spirituale.

Atmosfera socio-culturală, precum şi educaţia primită, îl duc spre pragmatism şi desvoltarea instinctelor egoiste. Într'o societate cu totul desprinsă de etică şi morală, conştiinţa omului s'a subţiat în mod sensibil. Noile generaţii, victime alementalităţii înconjurătoare decadentă, nu-şi înţeleg menirea, decât printr'o depăşire în brutalittea fizică şi imoralitate. Şi'n felul lor, se găsesc pe linia logică a realităţii. În jur nu întâlnesc NICI exemple, NICI eforturi care să le indice o altă cale. Din contră, dreptul la viaţă trece prin exasperarea egoismelor şi a metodelor imorale generalizate.

Pentru marea majoritate a omenirii, adevăratul "OM" este acela care ştie să

mânuiască cu succes minciuna, demagogia, înşelătoria, traficul de influenţe, eliminarea prin orice mijloace a celorlalţi etc ... Adică, tot ce poate contribui la satisfacerea egoismului, fără nici un respect faţă de individ şi societate.

Deci, nu este de mirare dacă OMUL, pus în contact cu preceptele legionare - care-i impun o seamă de restricţii: disciplină, efort, conştiinţă, comportament... - arată o reticenţă instinctivă. Se simte zdruncinat, dezechilibrat, în afara unei realităţi cunoscute. Ceea ce i se cere, intră în conflict cu întreaga gamă de "libertăţi" şi "uzanţe", care constituiesc fondul educaţiei primite şi a mentalităţii ce-l stăpâneşte.

Simbolismul noţiunilor legionare, răscoleşte profund substratul spiritual al individului, dar în acelaşi timp intră în conflict deschis cu modul său de comportare în societate. De unde, pentru mulţi, alternativa se soldează (poate numai momentan), dar în mod real, cu o renunţare la apropierea de Legiune, care "cere prea mult" şi-i "pune beţe'n roate". De aceea, s'a spus că nu oricine poate deveni legionar. Ca să devii, trebuie să ai fie o structură spirituală aparte, fie o capacitate de înţelegere care trece dincolo de egoism.

În plus, preceptele fundamentale ale doctrinei legionare apar multora - în mijlocul promiscuităţii mentale ce domină societatea - ca nişte apariţii, din altă lume. Contrastul este mai mult decât izbitor

deoarece există o antinomie profundă între cele două teze în conflict.

Teza forţelor negative, care domină mentalitatea socială, impune prioritatea pragmatică a egoismului, lăsând în afară cugetarea, reflecţia şi conştiinţa. Teza legionară, din contră, aduce în circuitul social şi al mentalităţii umane, simbolurile unei prefaceri interioare, care contrazice şi respinge alegaţiile deja impuse de secole...

Ori, principiile şi simbolurile legionare "om nou", "trăire interioară", "întoarcere la icoană", "înviere" şi multe altele de acelaşi gen, apar cel puţin abstracte, dacă nu chiar absurde. celui care ia contact cu ele pentru întâia dată. De unde, diversitatea de sentimente ce resimt toţi cei ce vor să "experimenteze" fenomenul legionar. Numai că doctrina legionară nu se experimentează, cum se poate face cu noţiunile şi programul unui partid oarecare.

Doctrina legionară, pentru a fi înţeleasă, trebuie trăită în adâncul fiinţei. Ea poate fi respinsă sau acceptată, în totalitatea ei. Omul trebuie să o pătrundă în ceea ce are ea mai original, pentru a o putea înţelege - şi mai ales, să se lase pătruns de măreţia ei unică, pentru a-şi înţelege misiunea. Numai astfel, transformarea se poate împlini.

Toate aceste trăsături specifice, depăşesc atât mentalitatea curentă, cât şi înţelegerea simbolismului ascuns în ele.

Sunt greu de asimilat, dar foarte uşor de respins! Respingerea unei idei, a unui simbol, a unei realităţi idealizate nu cere efort. Este chiar facilitată de ignoranţa maselor şi de rea-voinţa politicienilor.

Respingerea nu cere nici un efort de gândire, nici de conştiinţă. Numai înţelegerea şi acceptarea cer reflecţie şi frământare sufletească. Când se ajunge la "experimentarea" simbolurilor legionare, înseamnă că ele nu au fost deja admise, deci, înţelese în realitatea lor ce depăşeşte realul. Spre exemplu: cele trei probe legionare (muntele suferinţei - pădurea cu fiare sălbatice - mlaştina desnădejdii), privite în simplicitatea lor literară, apar ca nişte expresii mitice, din basmele populare.

Omul secolului XX - materialist şi raţionalizat la culme - respinge astfel de simboluri, ce pun insul în contact cu noţiuni ce trec peste materie, raţiune şi experimentare. Ori, simbolurile ascunse în aceste trei probe, sunt din cele mai umane, reale şi semnificative. Înţelegerea şi acceptarea lor pun individul în contact cu slăbiciunile ce-l copleşesc, dar şi cu virtualităţile solare ce-i umplu sufletul. Virtualităţi ce sunt gata să-l ajute, să-l modifice, dacă acceptarea devine voinţă şi aspiraţie.

Acelaşi fenomen se întâmplă cu toate elementele simbolice ce domină gândirea legionară. Majoritatea lor nu există, sub nici o formă, în gândirea politică sau socială

al altor organisme ideologice. Spre pildă: "întoarcerea la icoană", !învierea" sau "modificarea în adâncime" n'au nici sens politic sau existenţial pentru ceilalţi. De ce oare? Pentru că n'au nici un corespondent (măcar nominal sau de valoare nominală) care-i să-i pună în raport cu simbolul ascuns în vorbirea legionară. Pentru ei, simbolurile legionare sunt cel mult forme de expresie, iar nu forme expresive. Joc de cuvinte, desigur! Dar subânţelesul grăitor, evocator, le scapă. Este vorba de o adevărată infirmitate spirituală care roade mulţimile, îndepărtându-le de linia olimpiană a trăirii în adevăr.

Problema ce ne preocupă - modificarea în adâncime - este una din aceste trăsături originale ce diferenţiază Mişcarea Legionară de lumea politică, de ideologiile la modă şi chiar de gândirea contemporană.

Modificarea atitudinii umane constituie o problematică în societatea actuală, pentru că orice organizaţie sau partid încearcă să-şi apropie un număr cât mai mare de indivizi. Dar, pentru un asemenea scop, pur numeric, intenţia sau modificarea proiectată, nu are nici un sens ascuns. Ea constituie o simplă schimbare de convingere partizană, o simplă transferare de interese.

Nu omul se schimbă, ci preferinţa sa. În el însuşi, în adâncul fiinţei, individul rămâne acelaşi, cu tarele şi intenţiile sale obişnuite. Nici analiză auto-critică, nici conştiinţă, nici dorinţă de a se modi-

fica, nu intră în joc. Individul trece de la un plan la altul, iar NU DE PE UN PLAN PE ALTUL. În nici un caz nu se găseşte în faţa unei stări lăuntrice, în faţa unei alternative de concept.

Mişcarea Legionară urmăreşte cu totul o altă finalitate. Ea nu caută voturi. Nici îngroşarea numărului de adepţi lipsiţi de judecată, dornici de căpătuire sau simplii profitori de circumstanţă. Finalitatea legionară este răsturnarea unei mentalităţi şi restabilirea unei vieţi pe baze etice şi morale. Lucru greu, dar nu imposibil.

Pentru atingerea acestui scop, Mişcarea întrebuinţează o serie de mijloace, printre care "modificarea în adâncime" joacă un rol precumpănitor şi decisiv. A face pe cineva să înţeleagă anumite realităţi şi fenomene care-l depăşesc, este deja o problemă delicată şi de lungă durată. Şi cu atât mai dificilă, cu cât individul tinde spre forţele politice sau ideologice care-i promit ... marea cu sarea.

Să vii însă cu propuneri de modificare, NU spre îmbunătăţirea stării materiale, Ci spre răscolirea sa interioară, poate apărea individului ca o adevărată nebunie. Şi totuşi, SALVAREA LUI CA OM, cât şi a societăţii, DEPINDE DE ACEASTĂ TRECERE DE PRAG.

Dar Mişcarea Legionară merge şi mai departe, precizând că modificarea, pentru a fi cu adevărat eficace, TRANSFORMATOARE ÎN SUBSTANŢĂ, trebuie să se manifeste în adâncime. Ceea

ce însemnează că răscolirea nu depăşeşte cadrul prefacerilor superficiale, decât atunci când omul ajunge să se modifice el însuşi, prin propria-i încordare lăuntrică. Acest efort, de natură sufletească şi volitivă, constituie fondul noţiunii de "modificare în adâncime".

Problema noţiunii "în adâncime"

Când este vorba de a explica expresia în înţeles pur material (artistic, agricol sau ingineresc) nu există nici o piedică. În accepţia filosofică, spirituală sau ideologică, ne izbim însă de un simbolism pe care nu toată lumea îl poate percepe cu uşurinţă. Nu este atât sensul abstract al termenului care împiedică cuprinderea lui deplină, cât semnificaţia şi importanţa lui, în contextul temei în cauză.

De aceea, în cazul Mişcării Legionare, două sunt problemele care învăluiesc noţiunea "în adâncime". Şi fără explicarea lor prealabilă, cu greu ne vom putea prevala de acest termen, pentru a dovedi superioritatea doctrinei legionare asupra ideologiilor ce infestează omenirea.

1) În concepţia legionară, expresia este fără îndoială, un simbol. Dar un simbol încărcat de o rară forţă realizatoare, ce pune în relief schimbarea interioară a omului. Ea este o călăuză, sub semnul căreia are loc un proces de natură intimă,

ireversibil, când a intrat pe calea împlinirii, şi înălţător, când şi-a atins ţinta.

Expresia de desprindere din superficial, sensul de poartă, în concepţia legionară, întărită de ideea de pătrundere în subevidenţă o altă cuprindere a vieţii. Deşi i se stanţă. Ceea ce pune în evidenţă efortul spune "adâncire", în realitate este o "ridicare" de înţelegere a esenţelor, întru depăşirea barierelor aparente.

Viziunea omului-legionar se extinde peste sensul curent, dat ideii de transformare, pentru a atinge forme ce pun în Semnificaţia prin care înţelegerea şi trăirea modifică adâncul lăuntric al celui ce şi-a asumat această sarcină. În Legiune, faptul este o obligaţie morală a fiecărui membru, chiar dacă eforturile întreprinse nu ajung să dea rezultate maxime. Dar legionarul rămâne continuu în atmosfera binefăcătoare a efortului de modificare. Acesta este făgaşul probelor prin care fiecare trebuie să treacă, pentru a deveni altul.

Modificarea în adâncime este rezultatul unui şir înfinit de întrebări, la care legionarul trebuie să răspundă lui însuşi, cu sinceritate. Problemele puse, fac parte din şcoala educativă a Omului Nou, spre care toată suflarea legionară trebuie să tindă. Dar omul-legionar nu-şi pune întrebări numai pentru a-şi face datoria faţă de regula prescrisă, ci îşi face datoria analitică, conform cerinţelor educative

ale Mişcăării.

Aceste întrebări urmăresc un scop, au un sens precis. Se aşteaptă un răspuns gândit, reflectat, încărcat de conştiinţă. Modificarea în adâncime este o permanentă restructurae a gândirii etice şi comportamentului social. Individul încearcă prin sine însuşi, readaptarea structurii intime, la o altă viziune a vieţii. Şi, pe măsură ce înţelege, adâncul firii lui se transformă.

Cine nu şi-a pus asemenea întrebări tulburătoare, cine n'a încercat să le dea un răspuns în conformitate cu morala şi etica legionară, şi mai ales cine n'a încercat să pună în aplicare sensul modificator ascuns în această educaţie, NU ESTE ŞI NU VA FI NICI O DATĂ UN LEGIONAR PERFECT. Lupta cu sine însuşi, în ascunsul sufletului, când nimeni nu-l vede şi nu-l controlează, este adevăratul examen al trăirii în spirit legionar.

Actul nevăzut de ceilalţi este o mărturisire continuă faţă de Căpitan şi de sine, prin care legionarul se ridică şi se împlineşte. Fiecare victorie nevăzută asupra tendinţelor ce-l frământă şi-l îndeamnă la acţiuni incompatibile cu normele şi preceptele legionare, este o piatră de temelie atât pentru propria-i modificare, cât şi pentru structurarea atmosferei spre care se îndreaptă lumea legionară.

Totul este o problemă de voinţă şi de cinste sufletească. De aceea, drumul legionar este lung şi greu. Voinţa impune

disciplină şi acceptarea doctrinei. Cinstea cere adoptarea neprecupeţită a normelor şi aplicarea lor.

Modificarea în adâncime este deci o scormonire în substratul sufletesc, pentru a se descoperi şi smulge din conştiinţă, deficienţele şi scăderile ce rod omul. Apoi, căutarea în aceleaşi străfunduri a grăuntelui metafizic, ce ne poate dschide căile spiritualităţii.

În om, stau închise, ca într'o cochilie tainică, toate posibilităţile care-l duc spre pierzanie sau spre înviere. Totul depinde, în mare parte, de circumstanţe. Dar, înainte de toate, de capacitatea de înţelegere şi voinţa de transformare a fiecăruia.

În lumina acestor câteva precizări, putem afirma că modificarea în adâncime, văzută prin prizma doctrinei legionare, are mai multe faţete, ce converg către strunguirea unui om diferit de cel ce-şi duce mizeria spirituală şi morală în epoca prezentă. De ce? Pentru că în înlănţuirea diverselor stări ce-i pot copleşi existenţa, insul legionar deplin (datorită modificării lăuntrice), se va găsi mereu în afara tentaţiilor, dorinţelor deşarte, fricii sau disperării. Structura sa interioară va constitui în orice împrejurare, un scut şi o credinţă.

Prin urmare, putem spune că această adâncire în necunoscutul din noi, constituie o încercare de desprindere din atmosfera dăunătoare a societăţii prezente. Actul în sine, urmăreşte o răsturnare

de mentalitate, de scopuri şi de simţiri.

Numai omul ce şi-a asumat greul modificării în adâncime, ajunge să-şi dea seama de panta ce-l poartă spre hăul cumplitei degenerări a spiritului. O modificare de acest gen, efort constant de înţelegere a vieţii, din punct de vedere metafizic, şi o misiune umană, din punct de vedere social, nu poate fi superficială sau incompletă. Sunt anumite noţiuni ce trebuiesc gonite din gândul şi comportamentul individului. Altele trebuiesc susţinute şi întărite. Altfel, revoluţia lăuntrică nu are loc.

Experienţa legionară nu poate fi decât pozitivă, realizată în sinceritate, convingere şi entuziasm. De aceea, are neveoie de reflecţie şi voinţă. Reflecţia pune omul pe calea înţelegerii unor probleme care n'au curs în lumea actuală. Este ca o deschidere către un adevăr ascuns, încărcat de perspective binefăcătoare. Voinţa, la rândul ei, împiedică omul să recadă pe făgaşul vechilor obiceiuri şi tendinţe, care i-au măcinat sufletul, purtându-l spre ruina interioară.

Nu trebuie uitat nici faptul că modificarea în adâncime este - prin însăşi finalitatea sa - o luptă de limpezire a sufletului şi a minţii, întru restructurarea unui nou destin.

Existenţa individului este legată de o serie de circumstanţe, ce au raport direct cu modul de a-şi înţelege menirea şi a-şi dirija felul de-a fi. Omul poartă în sine

anumite potenţe, care-i pot deschide noi perspective de înţelegere şi trăire. Liberul arbitru nu este o noţiune lipsită de sens. Fiecare om îl are, făcând uz de el, cu mai mult sau mai puţin discernământ, mai mult sau deloc conştient de actul pe care-l îndeplineşte. Dar acţiunea existentă, contribuind la <u>săvârşirea</u> unei erori sau la <u>desăvârşirea</u> unui destin. Ori, limpezirea sufletului şi a minţii, înseamnă a lua o decizie conformă libertăţii de manifestare interioară.

Cuvântul <u>destin</u>, în înţelegerea modificării de adâncime, nu se confundă cu <u>soarta</u> hărăzită fiecăruia. Aici, noţiunea are sens de intervenţie personală, liberă, întru realizarea unei modificări fundamentale. În gândirea legionară, modificarea destinului - adică ideea de realizare a unui nou destin - este curentă, prin faptul că omul-legionar urmăreşte o finalitate transformatoare. Într'un cântec legionar, avem chiar un final de strofă, care spune: "<u>Ne-om făuri destin de fier</u>". Deci, o voinţă de realizare, care determină un sens de viaţă nouă, o înţelegere a transformării interioare.

Pe aceeaşi linie de gândire, modificarea în adâncime întruchipează o ieşire din întuneric, spre o lumină necunoscută şi indestructibilă, prin mijlocirea căreia, omul intră în contact cu supranaturalul. Astfel înţeleasă, această transformare devine şi o necesitate metafizică.

Individul de azi trăieşte într'o continuă

nelinişte psihică, cu toată dezinvoltura ce-l caracterizează. Desprinderea de esenţele supranaturale îl mână spre o tragică neînţelegere a existenţei. Întunericul spiritual care-l învăluie, îl pune permanent în conflict cu propria sa ntură. Silogistic vorbind, starea în care se află, nu-l poate duce decât la prăbuşire.

Dar efortul de modificare, îi dezvăluie la fel, existenţa altor factori şi perspective, a căror strălucire îi luminează viziunea vieţii şi a rostului său. Este ca o ieşire din haosul întunecat al necunoaşterii de sine, prin apropierea de realitatea transcendentă a forţelor divine. Paralel cu aceste noţiuni, ce dau un sens precis modificării în adâncime, trebuiesc amintite şi alte două noţiuni, care dau valoare umană şi politică procesului în curs:

Prima, subliniază lupta cu sine însuşi a legionarului, pentru a ilustra încrederea sa în doctrina Mişcării şi disciplina conştientă ce manifestă pentru a se adapta normelor. Adeptul convins, acceptă principiile prescrise, de o manieră conştientă şi voluntară; mai mult, integrală. În această luptă cu sine însuşi, orice renunţare, orice interpretare, numai practicate în mod antitetic faţă de tendinţele dezastroase ale momentului, constituie o modificare în adâncime.

În acest caz, individul dovedeşte răspundere în opoziţia dintre două realităţi: aceea a mentalităţii curente şi aceea a

mentalităţii legionare. Iar schimbarea de cap în comportamentul omului, este rezultatul semnificativ al unei modificări de substanţă în adâncime.

A doua noţiune, precizează lupta în sufletul omului dintre conceptele regresive ale forţelor negative şi concepţia legionară, purtătoare de lumină şi adevăruri. Primele, deja stratificate, bine închegate în substrat - cea legionară, de abea intrată în circuitul de răspândire ideologică.

Modificarea în adâncime rupe zăgazurile mentale ale trecutului. Pune în evidenţă minciuna şi decăderea a tot stăpânitoare în clipă... Elimină ideosincrasia faţă de noutatea care răstoarnă uzanţele nocive înrădăcinate... Restabileşte adevăruri călcate în picioare ... Ridică la locul de cinste semnul luminilor cereşti ...

Metamorfoza omului, aşa cum este înţeleasă în lumea legionară, atinge problema dintre bine şi rău. Pune apoi în cumpănă definitorie răscumpărarea şi salvarea omului şi deschide perspectiva înălţării, deci a depăşirii în spirit. Tendinţe ce nu există în concepţiile materialiste de orice nuanţă ar fi. Din această cauză, noţiunea de modificare în adâncime este calea prin care se trece dincolo de rutină, căutându-se adevărul, dincolo de ce este cunoscut.

2. În ce consistă această modificare pentru a fi atât de greu de realizat.

La prima vedere, totul pare destul de uşor. Individul intrat în Mişcare, prin simplă memorizare, domină anumite precepte fundamentale. Şi-atunci, ajunge să creadă în minuni ... Pentru el, încadrarea într'un cuib, apare deja ca o modificare instantanee de caracter, purtătoare de minunate prefaceri interioare.

Greşită deducţie pentru cei din afară, ce vor să intre în Legiune - primejdioasă convingere pentru cei încadraţi. Primii, pentru că pot trage concluzii neverosimile, ce nu corespund întru nimic cu realitatea din Mişcare. Ceilalţi, pentru că pot aduce neplăceri organizaţiei, prin acţiunile lor necugetate, puse în execuţie, în afara principiilor, deoarece, prost gândite sau greşit interpretate.

Ceea ce nu înţeleg nici unii, nici alţii, este faptul că Mişcarea Legionară se prezintă ca o şcoală de lungă durată, din care vor ieşi, cândva, oameni de mare valoare, purtători ai unei străluciri lăuntrice, duse până la transfigurare. Dar nu toţi oamenii au vocaţia unei înnoiri rapide. Mulţi, se frământă ani de-a rândul până la desăvârşire. Mult mai mulţi tânjesc o viaţă, înainte de a se simţi ajunşi la înţelegerea adevărului. Dar să fim bine înţeleşi.

Digresiunea aceasta nu este o explicaţie defetistă, care să pună în relief imposibilitatea pentru legionar de a ajunge

la desăvârşire. Dacă ar fi aşa, doctrina legionară n'ar mai avea nici un sens, iar intrarea în Legiune n'ar mai însemna nimic.

Greutăţile pe care le anunţăm, desvăluiesc numai obligaţia generală de a fi luate în serios şi judecate la înalta lor valoare educativă.

Modificarea omului, în constituţia sa interioară, este o esenţă legionară. Trebuie deci s'o privim cu respect, încredere şi voinţă de realizare. Fapt care cere displiniă, dăruire şi perseverenţă, faţă de mănunchiul de norme ce determină căile fructificării depline. Această dăruire corespunde unei datorii de constiinţă faţă de angajamentul de trăire, pe linia doctrinei.

Deci, sensul efortului depus întru înţelegerea transformării, este tot atât de grandios şi util, ca şi realizarea transformării din om. Şi ori unde s'ar găsi, pe scara acestei continue înălţări, legionarul - în comparaţie cu altul, a atins o împlinire ce-i este proprie şi care-l ridică dincolo de zădărnicia vieţii pe care marea majoritate a oamenilor o trăieşte.

Dar modificarea rămâne veşnic o greutate, deoarece NU CONSTITUIE UN ACT UNIC. Nu poate fi privită ca un concurs în urma căruia omul şi-a căpătat un post inamovibil. Modificarea legionară este UN ŞIRAG DE EXAMENE ce numai cu timpul transformă omul într'un purtător de atribute şi calităţi semnificative din punct de vedere

uman, social şi spiritual. Numai atunci, modificarea în adâncime apare ca o încoronare ideală.

În realitatea actuală, simbolul modificării în adâncime este cu totul desconsiderat şi pus la index, de mentalitatea curentă şi ideologiile la modă. Nu că nu pot înţelege profunda semnificaţie a ideii, ci pentru că NU VOR S'O IA ÎN CONSIDERAŢIE.

Fiind integral structurată pe linii de conduită etică şi morală, concepţia legionară cere o <u>readaptare</u> <u>a</u> <u>omului</u> la un alt fel de a gândi, simţi şi acţiona, ce-i este cu desăvârşire străin, necunoscut, neobişnuit. Clisa lipicioasă în care se zbate îi este mai uşor de suportat (pentru că o cunoaşte), decât perspectiva binefăcătoare pe care i-o deschide conceptul legionar.

Pentru realizarea acestor perspective, omul trebuie scos din starea de letargie mentală şi depresiune sufletească, adică, readus pe linia de plutire. Modificarea esenţială prevăzută de Corneliu Codreanu impune o restructurare sufletească şi o reeducare a comportamentului inter-uman. Dar intenţia întâmpină atât opoziţia violentă a ideologiilor negative, cât şi reticenţa pasivă a individului. Ceea ce este de-a dreptul decepţionant!...

Egoismul, laşitatea şi indiferenţa fac ravagii în societatea modernă, pe când în concepţia nouă, legionară, este vorba de disciplină, voinţă, încredere în sine,

sacrificiu. De asemenea, de perseverenţă, dragoste de neam şi desprindere de egoism. Într'un cuvânt, noţiuni care au un curs foarte redus în realitatea actuală. Şi nu cităm decât câteva din apăsătoarele examene pe care va trebui să le treacă orice adept al Gărzii de Fier. De aceea, încă din primele timpuri, Căpitanul a spus:

"Să vină cei ce cred nelimitat,
Să rămână în afară cei ce au îndoieli"

În aceste condiţii, modificarea în adâncime este o luptă continuă, care cere timp, şi multă vigilenţă. Cuiburile legionare care nu au o activitate susţinută, continuă, se numesc "cuiburi moarte", chiar dacă se găsesc mereu marcate pe listele statistice. Tot aşa, un legionar ce nu-şi mărturiseşte prezenţa prin acţiuni continui, nu poate fi calificat decât ca incapabil şi de povară inutilă în mijlocul celorlalţi.

Legionarul nu se depăşeşte, nu se înalţă, nu devine altul, învăţând pe de rost preceptele de temelie ale doctrinei legionare. Cunoaşterea în detaliu a acestor norme şi învăţături, dovedeşte memorie şi cel mult, bune intenţii, dar nici de cum calitatea de legionar. Şi duşmanii Legiunii cunosc pe din afară tematica legionară, dar nu-i putem asimila Mişcării.

Legionarul adevărat se determină prin aplicarea, mai mult sau mai puţin perfectă, dar CONTINUĂ a preceptelor; zi de zi, clipă de clipă. El trebuie să le trăiască

prin simţire profundă şi reflecţie. Apoi, prin experimentare. CHIAR CU GREŞELI ŞI RECĂDERI! Greşelile sunt umane, recăderile, de asemenea... Dar, omul-legionar nu se înspăimântă şi nu se ascunde. Într'un cuvânt, nu se ruşinează de faptele sale. El îşi recunoaşte greşala, asimilează învăţătura şi O IA DE LA CAPĂT CU ÎNCREDERE ŞI CURAJ. Numai aşa se structurează noul om-legionar.

O greşală recunoscută, rectificată, constituie o VICTORIE, un pas în plus pe calea marii transformări interioare. Acelaşi lucru în tot ce întreprindem, oricât de gravă ar fi fapta, cu o singură condiţie: cel ce a greşit, să fie sincer cu sine însuşi, încercând îndreptarea în străfundul propriei trăiri. De aceea, o cădere, sau o recădere smulsă din prăbuşire şi repusă în cadrul just al realităţii politice, economice sau sociale, se atenuiază, până la dispariţie şi uitare, redând omului posibilitatea împlinirii interioare.

Ori, tot acest proces de prefacere, de restructurare a omului, nu poate avea loc de la o zi la alta, sau de la o şedinţă de Cuib la alta. Refacerea cere un efort continuu, încărcat de nedumeriri, reflecţii, reveniri, îndoieli, speranţe, şi în sfârşit, înţelegere şi realizare. Înfăptuirea are nevoie de multiple stratificări în substratul imponderabil al fiinţei umane.

Numai încetul cu încetul, omul capătă noi dimensiuni interioare, pe care nu le credea cu putinţă în lumea noastră per-

vertită şi de care - cu câtva timp înainte - nu se credea nici el capabil. Dar această descoperire fundamentală n'o constată decât atunci când a depăşit stadiul experimental şi a realizat PRIMA VICTORIE ASUPRA SA, în taina şi tăcerea sa interioară.

De îndată, viziunea existenţei ca individ faţă de aproapele, familie, societate, camarazi, câştigă în mărinimie, înţelegere, capacitate de dragoste şi respect. O simţire inexplicabilă până atunci, ridică nivelul concepţiei de trăire. Omul-legionar, sub înrâurirea acestor mici schimbări, de natură psiho-morală, dobândeşte o capacitate nouă: conştiinţa de a accepta modificarea propriei naturi.

Este vorba de un fapt interior şi pur personal. Nimic exterior nu poate interveni în mod autoritar în această decizie. Din partea Mişcării Legionare nu intervine decât mănunchiul de norme, purtătoare de îndemn spiritual. Din lăuntrul omului vine esenţialul: <u>perceperea</u> <u>sensurilor</u> <u>şi decizia</u> <u>acţiunilor</u>.

Aceasta-i marea victorie pe care o aşteaptă Legiunea de la fiecare legionar. Dar, pentru a se ajunge la un rezultat pozitiv, cel intrat în Mişcare, trebuie să aibe o trăire interioară activă. Să-şi pună întrebări răscolitoare, să găsească răspunsuri juste, să experimenteze fără încetare prescripţiile legionare, să-şi vadă greşelile, aplecările şi să le corijeze singur, fără nici o îndrumare. Numai începând

din acea clipă, neofitul intră pe făgaşul unei posibile transformări în adâncime. Pentru că, numai din acea clipă, în el, în străfundul sufletului, s'a produs o strămutare de aplecări şi tendinţe. Atunci s'a rupt de un trecut atotstăpânitor peste om şi societate.

Omul intrat în Legiunea Arhanghelului Mihail nici nu-şi dă seama la început, că legile şi restricţiile impuse în noua sa poziţie, urmăresc tocmai pregătirea lui mintală şi sufletească, pentru a-şi apropia această nouă capacitate de înţelegere şi adaptare. Pentru că, modificarea în adâncime NU I-O FACE MIŞCAREA, CI EL-ÎNSUŞI. Mişcarea nu poate interveni direct. Ea îl pune numai în condiţie de receptivitate. Dacă este capabil să înţeleagă chemarea, reuşeşte, învinge, se transformă. Dacă nu, se pierde, dispare - fără să-şi dea seama şi fără nici o consecinţă pentru Legiune - în mulţimea anonimă a societăţii din care face parte.

Legiunea, prin educaţie spirituală şi exemplificare continuă în activitate, îi deschide calea şi-l pregăteşte, îndrumându-l prin frânarea anumitor elanuri sau accelerarea anumitor posibilităţi. Acţionează ca învăţătorul conştiincios şi se forţează să imprime în mintea începătorilor primele noţiuni ale cunoaşterii. Restul - adică temeinicul - dezvoltarea şi înflorirea ştiinţei, nu mai depinde de el, ci de începătorul ajuns responsabil de propriile lui atitudini şi decizii.

Un fenomen asemănător, se petrece şi cu noul venit în Legiune. Şedinţele de Cuib, formarea teoretică şi activităţile la care ia parte sunt "alfabetul" şi "gramatica" marii transformări dorite de Legiune şi înscrise în doctrina ei. Spre această transformare PERMANENT TREBUIE SĂ TINDĂ ÎN MOD ORICE LEGIONAR. Intrarea în Mişcare îl defineşte istoric şi social. Modificarea în adâncime este o tendinţă spre un perfect, care-l defineşte etic şi spiritual.

Legionarul - devenit om modificat interior - poate deveni un factor decisiv întru salvarea societăţii. Dar cât sbucium îl aşteaptă, pentru a ajunge la această convergenţă interioară şi la această realizare!...

Între educaţie şi modificare în adâncime

Pentru înţelegerea noţiunii de modificare în adâncime, specifică Mişcării Legionare, trebuie să privim lucrurile din perspectiva prezentă, ce domină şi copleşeşte societatea modernă. Evoluţia acesteia a dus la o descompunere a temeliilor sociale şi spirituale, fără de care nimic nu se poate menţine în echilibru şi armonie.

Această tendinţă, pentru a nu aluneca definitiv în haos, are nevoie de o reînnoire a structurilor sociale, şi mai ales, de o revenire pe linia statornică a spirituali-

tăţii.

În cazul nostru, al românilor, pe linia spiritualităţii creştine. Odată precizate aceste neajunsuri, inerente situaţiei de fapt, se poate înţelege cu uşurinţă scopul şi importanţa modificărilor urmărite de Legiune. Este vorba de o adevărată sublimare a propriei existenţe.

Sublimarea este o reînnoire în spirit şi aspiraţii, ce pune individul în poziţie de trecere pe alt plan. La baza acestei înnoiri, educaţia este unul din mijloacele indispensabile. Termenul înglobează capacitatea de recepţie intelectuală şi spirituală a fiecăruia. Dar educaţia, înseamnează înainte de toate, cultură, cunoaştere, posibilităţi, reuşită, promoţiune etc. Este deci vorba de capacitatea de înmagazinare şi punere în execuţie a unor noţiuni prin care omul îşi îmbunătăţeşte situaţia socială.

Înţelepciunea ţăranului român a înţeles importanţa educaţiei, atunci când a creat proverbul: "ai carte, ai parte", ceea ce este un adevăr incontestabil. Omul educat pricepe mei uşor, porţile îi sunt deschise, este respectat şi solicitat, ajunge departe pe scara socială şi a avuţiei.

Dar, educaţia, aşa cum este înţeleasă în genere, este o armă cu două tăişuri:

- deschide perspective şi împliniri, dar,

- deschide şi drum spre erori, sau spre păcat, cu mai multă uşurinţă.

Se va putea argumenta că, în plinătatea termenului, există educaţia morală

sau cea religioasă, care pot contribui cu eficacitate la cumpănirea celor două deschideri, pentru a nu se ajunge la declin şi dezagregare. Fără nici o îndoială! Această realitate a existat atunci când Biserica a avut o poziţie predominantă în societate. De la apariţia marxismului şi recunoaşterea ateismului cu drept de manifestare liberă, dezechilibrul dintre cele două tendinţe s'a accentuat profund, în favoarea erorilor.

Individul a cuprins faptul esenţial al educaţiei, dar nu i-a înţeles şi sensul ascuns. Pentru cei mai mulţi, a devenit simplu mijloc de parvenire. Iar pentru o minoritate perversă, mijloc de înşelătorie. Din această minoritate perversă, fac parte toţi demagogii politici, toţi impostorii ideologici, toţi potlogarii economici.

În plus, epoca fiind o descătuşare necontrolată a maselor populare, valoarea educaţiei a scăzut, la nivelul celor incapabili să depăşească propria înţelegere redusă şi marea ambiţie, nemăsurată. Egalitarismul şi lipsa de selecţie a pus capăt desăvârşirilor, păstrându-se schema educaţiei la înălţimea fructificărilor minore. Sub presiunea acestei tare, cei responsabili moral de problema educaţiei, nu-şi mai recunosc şi nu-i mai îndeplinesc misiunea. Au uitat - dacă au ştiut-o vreodată - că <u>educaţia fără selecţie şi fără morală, degenerează în simple impulsuri anarhice</u>, tinzând spre dislocarea simţului etic şi spiritual.

În epoca actuală, răul este deja profund înrădăcinat, deoarece noţiunea de educaţie - necesară şi justă pe de altă parte - se manifestă în mod predominant, pe pârtia erorilor. Mai mult ca oricând, organizaţiile politice nu pot atinge masele, dacă în programul lor nu este înscris şi punctul cheie, "educaţie". Faptul nu este un reproş. Educaţia este necesară şi conformă naturii umane.

Bine înţeles, termenul face parte integrantă şi din "programul de activitate" al Legiunii. Omul, naţiunea, deci masele populare, trebuiesc scoase din ignoranţă şi din neputinţă creativă. Cultura este o ridicare, o întregire a omului şi o bine facere pentru viitorul oricărei naţiuni. Nu trebuie uitat că masele populare constituiesc magma vie a neamului, din care răsar inteligenţele active şi creatoare, care dau prestigiu şi prosperitate întregului naţional. Şi cu cât cultura, educaţia generală şi specializată sunt mai întinse, cu atât posibilităţile creative sunt mai numeroase şi rezultatele mai compacte.

Ceea ce se clatină însă sub viziunea actuală a educaţiei, şi pune în echilibru instabil întreaga osatură a societăţii, este lipsa de selecţie prin merit, prin capacitate. Faptul se dovedeşte neînţeles în consecinţele sale îndepărtate, de către cei care - prin jongleria cu educaţia - urmăresc scopuri particularistice şi imediate.

Sistemul a devenit mijlocul de acaparare a mulţimilor. Acestea dobândesc cunoştiinţe, dar şi pretenţii absurde. În plus, spiritual, rămân cu totul în afara răspunderilor şi obligaţiilor ce-i revin omului conştient. Li se propune asimilarea unei educaţii, fără contraponderea moralei şi a eticii, elemente indispensabile, pentru a se împiedica alunecarea individului pe căile nestatorniciei şi a atâtor alte comportări înjositoare.

Mişcarea Legionară nu neglijează educaţia propriu-zisă. Din contră, îi acordă o importanţă cu totul aparte, fiind convinsă că prin cultură, naţiunea capătă un profil, o perspectivă, un prestigiu. Dar, spre deosebire de cei pentru care educaţia şi cultura n'au decât un sens practic şi imediat, Mişcarea introduce în circuitul educativ noţiunea de <u>modificare</u> <u>în adâncime</u>, noţiune total necunoscută - şi chiar neînţeleasă - în gândirea modernă. Încărcată însă de potenţialităţi bogate în urmări compensatorii, pentru om şi societate.

De ce însă sub ideea de "<u>adâncime</u>"? Din moment ce este vorba de o modificare, termenul "<u>adâncime</u>" pare de prisos. Nu însă şi în gândirea legionară, care vede lucrurile sub un alt aspect şi urmăreşte un scop cu mult mai înalt.

În istoria omenirii au existat diferite forme de educaţie, care jucau, într'o oarecare măsură, rolul de contrapondere, contra sărăciei de conţinut social. Este

suficient să amintim educaţia religioasă, moralo-filosofică sau cea cavalerească a Evului Mediu.

În epoca modernă însă, sub influienţa ideologiilor anarho-revoluţionare, formele tradiţionale de educaţie civică, etică şi spirituală au fost înlocuite prin altele, încărcate de sensuri direct opuse celor normale: educaţie anarhică, stabilită pe teme de partid - educaţie pragmatico-materialistă - educaţie civico-libertină etc. ..., încărcat şi de poziţia contestatară a marilor epoci de criză.

Sensurile sunt cu totul diferite, chiar antinomice, faţă de elementele necesare unei existenţe normale. Evoluţia instigată, a provocat o ruptură de finalitate, de simţire, de aspiraţii, de comportament. Faptul s'a dovedit extrem de dăunător. Împlinirea lui, duce în mod fatal, către disoluţie a tot ce poate fi mai frumos şi curat în om: dragoste de patrie, de neam, de familie - respectul faţă de om, cultură, elită - acceptarea disciplinei în comportament - cinstirea moralei în viaţa publică şi particulară - înţelegerea măreaţă a religiei şi a spiritualităţii - demnitatea, onoarea, răspunderea...

Prin desconsiderarea acestor atribute, omul se degradează, societatea se destramă. Revenirea nu mai poate avea loc, decât printr'o aprofundare mintală şi sufletească a stărilor de evoluţie anarhică; o adâncire a consecinţelor şi acceptarea unei răspunderi interioare. Poziţii pe care nu le-a

propus omului, nici o ideologie politică sau socială.

Doctrina Legionară atinge această problemă capitală, prin "modificarea în adâncime", aspect meta-uman al educaţiei, întru transformarea omului. Prin acest simbol, se pune la locul cuvenit educaţia curentă, mutilată de accepţia ei cea mai semnificativă: accepţia etico-morală şi spirituală.

În realitate, educaţia ascunde nu numai culturalizarea omului, dar şi ridicarea lui interioară. Din această cauză, o revenire către sensurile metafizice ale educaţiei şi recâştigarea formelor de gândire, simţire şi comportare răvăşite de ideologiile anti-spiritualiste nu poate avea loc, decât în urma unui proces de reconvertire lăuntrică a individului.

Ca urmare a acestei convingeri, s'a accentuat în concepţia legionară ideia de transformare în adâncime, tendinţă care trece dincolo de orice formă comună de educaţie. Ideea nu este NICI o prelungire, NICI o continuare mai accentuată a educaţiei. Ea este o întregire pe alt plan a tuturor noţiunilor ce iau parte - prin mijlocirea educaţiei - la transformarea individului.

Pentru Mişcarea Legionară, educaţia curentă are finalitatea de a ridica omul, la cunoaştere şi cultură. Adică, spre tot ce are raport cu viaţa socială şi cu schimbarea structurală a comportării, în viaţa de toate zilele. Educaţia poate fi considerată ca o tehnică de perfecţionare. Prin

ea, individul învaţă cum să devină mai pregătit, mai muncitor, mai corect, mai politicos etc. Prin ea, capătă deci elementele de temelie ale unei înnoiri în poziţia sa socială, tehnică, civică...

În genere, învăţămintele educaţiei morale sunt trasate cu multă indiferenţă, fiecare considerând că are dreptul să se comporte după placul său. Eroare capitală! Ne mai ţinându-se seama de norme şi principii, atmosfera se degradează şi societatea devine un cazan al amăgirilor minciunilor şi bunului plac.

Doctrina Legionară, prin introducerea modificării în adâncime, urmăreşte o metamorfoză profundă, ce atinge substratul spiritual al insului. Simbolul acestei modificări este stabilirea unei depăşiri conştiente şi a unei înălţări intime, sufleteşti, la capătul cărora insul devine altul.

Înfăptuirea nu este uşoară. Şi cel care nu ajunge să se conformeze acestui efort, va întâmpina mari dificultăţi, întru desăvârşirea sa lăuntrică. Din această cauză, transformarea omului - ca finalitate educativă, este sarcina socială cea mai anevoioasă, încărcată de obstacole ce par de netrecut. Politicienii, educatorii sau conducătorii de popoare, evită punerea în aplicare a acestei încercări de transformare, sub pretextul inutilităţii ei, conştienţi de dificultatea încercării sau de neputinţa lor.

Mişcarea Legionară vede cu totul altfel transformarea omului. Modificarea înnoi-

toare este privită ca o esenţă, prin realizarea căreia, societatea însăşi capătă o formă nouă şi strălucitoare. Prin modificarea în adâncime, omul dobândeşte o percepţie nouă şi profundă a lucrurilor şi actelor, care-l pune în contact NU NUMAI CU raporturile exterioare, sociale, economice, tehnice etc., DAR ŞI CU înţelegerea sensurilor ascunse ale existenţei.

În această posibilitate particulară consistă misterul superiorităţii doctrinare al legionarismului. Prin depăşirea capacităţii interioare a individului şi printr'o revalorizare a capacităţii de înţelegere a destinului transcendent, ascuns în fiecare, doctrina legionară şi-a croit vadul către reînnoirea societăţii.

Modificarea în adâncime conţine sensul unei purificări, printr'o analiză personală şi sinceră, nemărturisită în vorbă, dar vizibilă în fapt. La prima vedere, poate părea o expresie banală, ce surprinde = subspecie a noţiunii de educaţie pe care o găsim exprimată în toate doctrinele sociale. În realitate, concepţia legionară depăşeşte cu mult sensul strict al ideii de educaţie.

Finalitatea urmărită în actul de modificare legionară, are un sens ce atinge structura lăuntrică a omului, pe când simpla educaţie, nu iese din substratul său specific. Oricare i-ar fi scopul (politic, cultural, economic), educaţia stabileşte numai raporturi exterioare, învaţă individul să

aprecieze aceste raporturi şi să le aplice după nevoi şi circumstanţe.

Problema pusă de doctrina legionară urmăreşte o transformare ce duce omul dincolo de un comportament civilizat şi de onestitate impecabilă în relaţiile sociale sau de orice alt ordin. În sensul strict al doctrinei, transformarea încearcă o ridicare a insului, întru determinarea ulterioară, prin el, a unei modificări a societăţii.

Pentru a te putea ÎNĂLŢA, trebuie înainte de toate SĂ TE COBORI în adâncurile nepătrunse ale existenţei. Primo: prin imitaţe - secondo: prin voinţă proprie. Oricât de contradictorie ar părea ideea, prin această coborîre preliminară te ridici, dat fiindcă pe măsură ce înţelegi misterul, te desprinzi de ceea ce te-a ţinut prins în răul timpului: al epocii sau al societăţii. Şi cu cât pătrunderea în adâncime este mai scormonitoare şi mai pură, cu atât înălţarea este mai limpede şi mai semnificativă.

După concepţia legionară, realizarea armonioasă a societăţii, are nevoie ca individul să posede o mentalitate de-o calitate superioară celei ce domneşte în prezent. Aici, intervine scopul modificării în adâncime, care trebuie dusă cu încredere şi perseverenţă, oricât de greu şi lung ar fi timpul uceniciei.

Atunci când se urmăreşte transformarea individului, timpul nu mai contează. Infinitul, nemărginitul, devin puncte de sprijin ale celui ce vrea să cunoască şi

să înţeleagă. Dilatarea spaţiului şi a clipei, devin răbdare şi perseverenţă.

Omul se întregeşte numai când înţelegându-şi eternitatea, nu-şi mai pune stavile şi nici limite. Efortul permanent spre transformare este tot atât de măreţ, ca şi împlinirea. Acest efort devine o permanenţă pe care n'o poţi părăsi pentru un timp, cu gândul s'o reiei când poţi, sau când îţi convine. Odată intrat pe drumul greului sufletesc, a luptei cu tine însuţi, trebuie să-ţi impui linia împlinirii până la capăt. Şi calea este nesfârşită, plină de decepţii şi îngrijorări... Dar, încărcată de speranţe şi de o inegabilă bucurie interioară.

Prima victorie asupra ta însuţi nu-i motiv de orgoliu şi de odihnă! Este numai un semn. Un semn bun, pe care trebuie să-l înţelegi şi să-l urmezi. Această primă victorie este poarta ce deschide noi orizonturi, spre zorile necunoscute ale împlinirii. Zări verticale, mereu mai luminoase, mereu mai sus, spre lumina unei perfecţiuni ce se depăşeşte.

Astfel, legionarul luptă în clipă, dar se realizează în timp. Chiar dincolo de timp... Prezent în epocă şi'n frământarea ei, priveşte adâncul fiinţei sale, în perspectiva unei înălţări în spirit.

De aceea, diferenţa dintre educaţie şi modificare în adâncime este esenţială. Ne găsim în faţa a adouă trepte convergente, dar pe poziţii diferenţiale. Prin

reflecţie şi experimentare, omul îşi întregeşte educaţia - iar prin meditaţie şi dăruire, omul intră pe calea modificării în adâncime.

De unde, două perfecţiuni complementare - deşi de valori diferite: una mintală şi alta spirituală, a căror apropiere în existenţă, constituie sensul ideal al gândirii legionare.

Scopurile modificării în adâncime

Ţinta doctrinei legionare este transformarea omului.

Adică: 1) scoaterea lui din decadenţa actuală;
2) modificarea lui interioară;
3) ridicarea lui spirituală.

Trei finalităţi, care, privite în contextul istoric, sfidează timpul şi epoca.

Aceste intenţii, ce prevăd pentru om atât înălţarea cât şi mântuirea, pot apărea multora drept îndrăzneţe, ireale, utopice. Situaţia morală generală, influienţa forţelor negative, precum şi inconştienţa individului, sunt de aşa natură, că trecerea la o altă stare - diametral opusă - pare imposibilă. Pentru cine priveşte lucrurile numai din punct de vedere al realităţii vizibile, bine'nţeles că răsturnarea stării de fapt le apare ca un rămăşag fără valoare. Nu însă şi pentru Legiune, care întrevede realitatea, printr'o prismă cu totul diferită.

În concepţia legionară, omul este încărcat de potenţialităţi infinite. Prăbuşirea, ca şi ridicarea lui, stau legate de împrejurări favorabile sau nefavorabile. Dar, mai ales, de mijloacele ce-i sunt propuse sau insuflate, pentru a i se modifica

traiectoria în bine sau în rău.

În cazul de faţă, cu atât mai mult, transformarea omului nu poate avea loc decât printr'o modificare în adâncime. Pentru a fi atinsă această ţintă, omul trebuie să înţeleagă sensul modificării şi să suporte efortul pe baza anumitor coordonate, ce pot fi numite scopuri. Atingerea şi realizarea lor sunt dificile, dat fiind că întreaga problematică se dezvoltă şi se rezolvă în forul interior al fiinţei umane. Dar, odată declanşat procesul de înţelegere a finalităţii, modificarea în adâncime capătă sens de descătuşare. Patru sunt aceste scopuri, întrevăzute de doctrina legionară:

1) Răsturnarea unor concepte

Pentru a se putea modifica, individul trebuie să lupte contra unor uzanţe şi idei, ce i-au alterat mentalitatea, purtându-l pe drumuri contrare propriei naturi. Încărcate de tendinţe centrifuge, sensul metafizic al chemării omului, prin simpla lor apariţie, au înrâurit negativ evoluţia societăţii.

Profund înrădăcinate, aceste concepte de conduită şi de înclinări în raporturile sociale, au transformat omul într'un duşman al aproapelui şi al propriei sale misiuni. Marea majoritate a indivizilor sunt victime ale acestor concepte, cu toate că

nu-şi dau seama de panta pe care au apucat şi de genunea spre care alunecă. Pentru ei, tot ce asigură anumite satisfacţii, se înscrie pozitiv în mănunchiul de uzanţe şi de idei, ce domină secolul. Aceste caracteristici devin "inadmisibile", numai când acţiunile celorlalţi intră în conflict cu propriile lor interese. Iată numai unele din conceptele, care apasă individ şi societate, cu o tenacitate drăcească:

EGOISMUL. Această trăsătură a devenit linie de simţire şi conduită, a majorităţii oamenilor. Influenţa lui nu mai este nici măcar considerată ca unul din atributele nocive, întru stabilirea suferinţei umane şi a decăderii . A fi "egoist" şi a te manifesta dechis ca atare, a devenit un fapt curent, chiar onorabil. Se pare că dovedeşte "personalitate", "caracter" şi "voinţă de realizare"(!!)

MATERIALISMUL. Transformat în concepţie de trăire, a devenit de asemenea, una din ideile dominante ale epocii. Individul trăieşte ÎN şi PRIN materialism. Ideea de "materie" stăpâneşte totul: viziune politică - comportare socială - aspiraţii omeneşti. A te ridica împotriva acestei invazii ce descompune interior, te califică imediat drept anti-progresist şi duşman al evoluţiei istorice.

LIPSĂ DE ETICĂ ŞI DE MORALĂ. Aceste două atribute, atât de încărcate de sensuri înălţătoare, au pierdut orice influenţă asupra individului. Iar cât priveşet "tineretul", consecinţele sunt şi

mai înfiorătoare. Majoritatea acestui tinerет, nu numai că respinge poziţia etico-morală, dar nu mai cunoaşte nici măcar sensul adevărat al celor două atribute.

LIPSA DE RESPONSABILITATE. Sub influenţa nefastă a ideologiilor anarhizante, disciplină, respect şi demnitate au luat aspect de "obstacole", ce împiedică realizarea liberă a fiecăruia. Ori, din contră, îndepărtarea acestor elemente din existenţă, provoacă o lipsă constantă de responsabilitate, care se răsfrânge asupra tuturor acţiunilor umane. De orice sector ar fi vorba, cum ar fi: muncă, cultură, economie, relaţii umane, politică etc., omul nu se mai simte responsabil de nimic. Trăim epoca anarhiei generalizate...

INDIFERENŢA. În fine, face ravagii, ca un corolar al tuturor celorlalte devieri care degradează omul, totala indiferenţă a individului, faţă de evenimentul tragic ce nu-l atinge personal, sau care nu i-a fost prezentat până dincolo de saturaţie, de cei interesaţi.

Plăgile sociale, invazia ideologică, ateismul etc., sunt privite fără nici o emoţie, din moment ce-şi întind trista şi tragica dominaţie UN PIC MAI DEPARTE DE CERCUL PROPRIEI EXISTENŢE. Atitudine de slăbiciune interioară şi de lipsă totală de sentimente nobile.

Indiferenţa merge până dincolo, căci individul nu mai reacţionează cu demnitate în nici o împrejurare, lăsând libera pătrundere în viaţa publică şi culturală,

a tuturor nepoftiţilor, mânuitorilor de sofisme şi de interese centrifuge.

Este adevărat, asemenea concepte au existat totdeauna în lume, sub o formă mai mult, sau mai puţin accentuată. Există aplecări caracteriale, cé împing individul spre una sau alta, din aceste trăsături. Epoca actuală însă, a depăşit orice margine. Nu mai este vorba de un individ prins în mrejele unor tendinţe degradante, ci de mase întregi de oameni, învăluiţi de o mentalitate sub-umană. Conceptele citate (veritabile anomalii), din excepţii, au devenit forme generalizate, privite ca normale şi exemplificatorii, pentru comportarea lumii.

În viziunea actuală, a fi egoist, materialist, lipsit de morală, vid de responsabilitate şi în acelaşi timp indiferent la tot ce se întâmplă groaznic în jurul nostru, sunt atributele specifice ale omului "superior". Cuvântul de ordine al epocii este: "fii realist şi pragmatic", formă sintetică a aspectelor ascunse în conceptele decadente.

Pentru individ, existenţa în mijlocul mentalităţii deformate, a devenit adevărata lui natură. O aplică cu frenezie şi dispreţ faţă de "incapacitatea de adaptare, irealismul şi prostia" celor ce păstrează încă, o notă de bun simţ, de morală, de respect faţă de om şi de responsabilitate în viaţă.

Dar, nu trebuie să trecem cu vederea faptul că tendinţa a devenit apăsătoare şi primejdioasă, pentru viitorul societăţii. Tineretul, fără vrere, sau şi mai rău - împins de exemplul unora şi de chemările promiţătoare ale altora, îşi joacă destinul pe muchea de cuţit a îndoielilor.

Răsturnarea urgentă a acestor concepte, nu se poate realiza nici prin forţă, nici prin educaţie ex catedra. Actul de salubritate naţională, nu poate avea loc, decât printr'o tălmăcire lăuntrică, adusă la stadiul înţelegerii, prin efortul personal al fiecăruia.

2) Punerea în mişcare a unei voinţi

În viaţa actuală, ceea ce atrage atenţia este şi lipsa de voinţă la toate nivelurile. Nu luăm în consideraţie cazurile excepţionale de voinţă activă, ci ne referim la poziţia majorităţilor, care constituesc grosul naţiunilor. Omul se dovedeşte din ce în ce mai neputincios în faţa adversităţilor, a opoziţiilor îndrăsneţe, a injustiţiilor. Dar, mai ales, în faţa atacurilor subtile, care-i minează existenţa morală şi capacitatea de reflecţie.

Slăbirea voinţei, provoacă o delăsare involuntară, ce poate merge până la descompunerea personalităţii. Individul se dezvoltă interior, devenind pradă uşoară,

unor voinţi din afară. Şi, prin intermediul acestora, supusul oricăror impuneri politice sub influenţe degradante. Astfel, foarte adesea, decizia ce se ia, corespunde unui impuls venit din alte sfere, în ciuda actului de "voinţă personală" de care se face caz.

Voinţa reală, nu se identifică cu încăpăţânarea sau cu negarea constantă. Voinţa este capacitate de rezistenţă, de gândire, de respingere sau aprobare, în conformitate cu realitatea. O asemenea voinţă, ţine seama de ceea ce se petrece în jurul său, de influenţele şi intervenţele excentrice, dar se pronunţă numai în concordanţă cu ceea ce crede omul drept, just, real, meritoriu. O voinţă ce se lasă condusă sau cedează cu uşurinţă oricărui argument, sau oricărei presiuni, nu mai este o voinţă, ci un simplu receptacol de intenţii şi scopuri, dirijate de o vrere străină.

Modificarea în adâncime, urmăreşte şi restructurarea în om, a unei voinţe majore, capabilă să înfrunte presiunile exterioare, să judece clar o realitate, să susţină o opinie.

3) Restabilirea unei ordini interioare

Dacă omul se degradează din ce în ce, faptul revine atât influenţelor negative, care apasă din afară, cât şi dezordinei

ce domneşte în interiorul fiecăruia. Trăim o epocă de răzvrătiri continui, dar nu şi fecunde. Conceptele expuse mai sus, provoacă - în contact cu starea lăuntrică a individului - o comoţie profundă. Dezordinea interioară, poartă individul către o războire cu sine însuşi, în căutarea unei lămuriri. Nu mai ştie ce să creadă şi ce să facă... De care parte este adevărul? Argumentele în joc par toate juste, din orice unghi le-ai privi.

Hărţuit fără întrerupere, ajunge să trăiască în îndoială şi neîncredere. Ne mai fiind sigur de nimic, evită deciziile majore, preferând să trăiască sub legea provizoratului şi a amânărilor, care devin cu încetul, refuz direct si negaţie perpetuă. Starea aceasta de nelinişte şi îndoială, are o influenţă nefastă asupra caracterului, care se degradează. Omul, incapabil de a-şi înţelege poziţia, în mijlocul atâtor neajunsuri, ori ajunge la incapacitate, care-l pune pe linie moartă, ori profită de ocazie şi trece direct la acţiuni care-l înjosesc, şi-l compromit.

Ordinea interioară nu este aceea care te face "realist şi pragmatic", adică gata să-ţi schimbi haina şi părerea, după cum bate vântul. Din contră, ordinea interioară fiind stare de veghe a omului înţelept şi de onoare, este aceea spre care converg elementele necesare pentru a judeca limpede situaţia, pentru a te dezbăra de influenţele nefaste şi pentru a rezista cu succes, oricăror tendinţe dăunătoare.

Poziţia actuală a omului din acest punct de vedere este de plâns. Ridiculizat de unii, atacat de alţii, alimentat în slogane şi neadevăruri de cei mai mulţi, omul trăieşte într'o totală absenţă a ordinei interioare, atât de necesară restructurării sale sufleteşti. Vulnerabil din toate părţile, individul epocii actuale este o victimă a neputinţei sale de judecată.

Restabilirea unei ordini interioare, se impune ca un imperativ categoric. Dar, nu oricine gândeşte, poate şi realiza acest lucru. De aceea, unul din scopurile majore ale doctrinei legionare, prevede această modificare în adâncime a omului.

4) Căutarea unui adevăr

Modificarea în adâncime urmăreşte însă şi un alt scop, de natură pur spirituală. Dacă omul şi masele rătăcesc într'un haos al necunoaşterii de sine, şi se avântă inconştient către o descompunere fatală, cauzele nu sunt numai conceptele negative, lipsa de voinţă şi harababura ordinei interioare.
Trebuie ţinut seama şi de un al patrulea element - desprinderea de adevărul suprem.

Sub influenţa atâtor ideologii materialiste, sub propaganda temelor imorale şi sub presiunea ateismului, masele s'au îndepărtat, în proporţii îngrijorătoare, de

spiritualitate şi de credinţă. Influenţele negative au devenit problema de predilecţie a omului de rând, şi'n mare măsură, chiar a elitelor. Adevărul suprem nu le mai apare ca o necesitate a trăirii inşişi, a armoniei sufleteşti.

Renunţarea la binefacerea unică a credinţei, constitue arma principală a descompunerii. Degradarea individului capătă lovitura de graţie, prin eliminarea acestui adevăr unic din gândirea şi respectul fiinţei umane.

Supranaturalul eliminat din cugetul maselor provoacă un gol metafizic, de o intensitate neînchipuită, chiar dacă impresia vizibilă pare minimă. Situaţie de neînlăturat, deoarece acest gol nu se manifestă în viaţa publică, ci în adâncimea nepătrunsă a sufletului uman.

Ori, adevărul suprem (dumnezeirea şi raportul indestructibil între EA şi OM) face parte din viaţa existenţială a individului, precum şi din definirea lui, dincolo de viaţă. A pierde contactul cu adevărul suprem, este, pentru individ, o prăbuşire. Prăbuşire, putem spune inconştientă, dar nu mai puţin încărcată de vinovăţie.

Mişcarea Legionară nu putea lăsa să se întindă peste "mulţimile oarbe" desprinderea de adevăr. Pentru desăvârşirea acestei reîntoarceri pe făgaşul mântuirii, unul din scopurile modificării în adâncime este tocmai "căutarea adevărului".

Unde? În om însuşi. În adâncul fiinţei, acolo unde dăinueşte etern, grăuntele

de dumnezeire în om.

Aşa deci, modificarea în adâncime nu este o simplă figură de stil, o formă enigmatică pentru a impresiona fiinţa umană. Ea este, din contră, o realitate activă, transformatoare, purtătoare de întregire spirituală.

Prin atingerea celor patru scopuri, omul capătă o altă figură, o altă mentalitate, o altă viziune a vieţii. Într'un cuvânt, o adevărată transfigurare lăuntrică şi o nouă prestanţă exterioară.

Mijloace de realizare

Modificarea în adâncime nu este o revelaţie pe care individul, primind-o din afară, din norma legionară, se poate considera deja transformat. Ar fi o greşală de neiertat din partea lui şi o lipsă totală de înţelegere a doctrinei.

Norma legionară nu-l face pe legionar şi nu-l modifiă, dacă el n'o aplică cu convingere şi perseverenţă, asupra sa însuşi. Norma legionară pune la dispoziţia omului esenţa unei gândiri, finalitatea unui adevăr, în care oricine îşi poate găsi împlinirea, dacă ajunge să-i înţeleagă pe deplin sensul.

Nici învăţarea pe de rost a doctrinei nu este semn de perfecţiune sau de depăşire. Acumularea de cunoştinţe, facilitează înţelegerea, dar nu transformă individul în "altul". Modificarea omului ţine de

TRĂIREA ÎN SPIRIT LEGIONAR şi de verificarea permanentă a acestei trăiri, cu esenţele doctrinei. Dacă verificarea este pozitivă, legionarul se găseşte pe drumul cel bun. Dacă nu, trebuie să-şi recunoască insuficienţele, greşala de interpretare şi comportament şi s'o reia de la început, cu încredere şi entuziasm. Numai astfel insul se modifică şi devine altul.

Nu există derogare de la acest principiu, al luptei interioare, ce readuce omul pe calea solară a înălţării şi perfecţionării. Fără nici o îndoială, dificultăţile sunt numeroase şi greu de acceptat sau de depăşit. Dar, tocmai ÎN ACEASTĂ GREUTATE, ce trebuie învinsă, consistă măreţia actului. De aceea, viaţa legionară este o continuă confruntare între obstacole de tot genul şi voinţa de depăşire a luptătorului.

În cazul modificării în adâncime, ne găsim în faţa unui examen excepţional, deoarece suntem, în acelaşi timp, actori şi judecători. Trebuie să arbitrăm propriile noastre acte, interese, dorinţi, aplecări etc. Să le judecăm într'o lumină nouă, în raport cu starea de fapt şi cu exigenţele modificatoare ale doctrinei. Adevăratele modificări radicale, binefăcătoare ale doctrinei, au loc în clipa în care avem forţa de caracter SĂ NE RECUNOAŞTEM DEFECTELE ŞI SĂ RESPINGEM FĂRĂ NICI O REMUŞCARE.

Un spirit, un suflet, un interior dezbărat de aceste tare apăsătoare, devine o speranţă de reînnoire a societăţii, a lumii.

Această limpezire lăuntrică este SENSUL MODIFICATOR ÎN ADÂNCIME. Dar procesul de înţelegere are şi el o tehnică de realizare, prin intermediul căreia se ajunge la stabilirea unui raport între comportament şi normă. Acest raport logic constitue fondul transformării urmărite de Legiune.

Tehnica impusă este cu totul aparte. Depăşindu-se sfera morală, se pătrunde în sfera religioasă, unde întâlnim moduri de concentrare şi depăşire mult mai apropiate de sensul trăirii, în doctrina legionară.

Să nu se confunde însă. Nu este vorba de o apropiere până la contopire între temele în discuţie. Doctrina legionară nu este o doctrină religioasă, după cum o cred unii. Nu este nici formă mistică, precum au spus-o alţii, în batjocură. Ci este o doctrină socio-politică de natură spiritualistă. Fapt, care scoţând-o din viesparul ideologiilor materialiste şi atee, o apropie de esenţa formelor religioase şi mistice. O APROPIE, DAR NU O CONFUNDĂ! Apariţia Mişcării Legionare n'a fost NICI o teofanie, NICI o şcoală mistică. Ci numai O MIŞCARE ETICO-SPIRITUALĂ STRUCTURATĂ RELIGIOS, ceea ce însemnează: încărcată de credinţă în Dumnezeu.

Există într'adevăr, asemănare de tehnică. Întru rezolvarea modificării în adâncime, Mişcarea Legionară a adoptat câteva din mijloacele caracteristice atât religiei cât şi misticei. De ce oare, astfel de mijloace care n'au nimic de-a face cu social-politicul dominant în societate?

Aici se înscrie una din valorile specifice ale doctrinei legionare. Transformarea omului nu poate avea loc prin simpla îmbunătăţire sau răstălmăcire a procedeelor deja existente, într'o oarecare măsură experimentate şi dovedite neputincioase. Modificarea omului are nevoie de trăsături noi, de modalităţi de exprimare ce ies din comun şi-al căror prestigiu este incontestabil. Nici o metodă existentă nu poate aduce elemente mai valoroase - întru stabilirea procesului de modificare în adâncime decât cele experimentate în viaţa religioasă şi în cea mistică.

Atât în aceste două experienţe cât şi în cea legionară, este vorba de spirit, suflet, interior...

Iată câteva din aceste mijloace impuse de Mişcare pentru ca omul să se poată modifica în adâncime şi prin această schimbare să ia calea înălţării:

1. REFLECŢIA

La prima vedere, acest mijloc poate părea banal. In definitiv, reflecţia nu este altceva decât un act de gândire, de cugetare. Este într'adevăr, dar în haosul actual, în mijlocul atâtor propuneri contrarii şi contradictorii, în răzvrătirea simţurilor şi'n procesul de descompunere a sufletului, cine oare mai gândeşte?... Cine oare îşi mai acordă timpul să cugete asupra problemelor şi primejdiilor ce-l asediază din toate părţile?...

Reflecţia întâmplătoare se reduce la o infimă străfulgerare, o întrebare rapidă asupra condiţiei momentane a omului şi a mijloacelor ce-i pot fi favorabile în clipă. Prin natura ei semantică, reflecţia ar fi o luare de contact cu un sens, cu un adevăr, cu o posibilitate. Dar ea deschide şi calea altor forme de a concepe înţelegerea stării de fapt. În primul rând, gândirea, care pune în mişcare întrebările arzătoare asupra faptelor şi evenimentelor provocatoare de haos şi declin. Apoi, cugetarea, asupra posibilităţilor de modificare a situaţiei, într'o nouă stare de fapt, desprinsă din mentalitatea decadentă şi de sub influenţele negative. Asupra lor vom reveni.

Deci, reflecţia, gândirea şi cugetarea constituesc un triptic valoros şi primordial, fiindcă cine nu reflectează, nu ajunge să gândească şi nici după aceea să cugete. De natură mai de grabă filosofică, acest triptic nu este străin nici religiei, nici

misticii. De oarece credinţa religioasă este urmarea unei întâlniri cu adevărul suprem, iar extazul este rezultatul unei sinteze mistice. În acest mod, se poate spune că, de la muritorul de rând ce-şi caută împlinirea şi până la sfântul desăvârşit, trecând prin marea gamă de credincioşi şi redusa înflorire de mistici, tot omul conştient şi dornic de a cunoaşte, trebuie să treacă prin ciurul tripticului valoros.

Mişcarea Legionară, întru modificarea în adâncime a omului, a adoptat prin acest mijloc al reflecţiei, pe care fiecare membru al Legiunii este obligat să-l aibe în vedere şi să-l pună în practică. Deci, fiecare trebuie să reflecteze, să gândească, să cugete asupra situaţiei decadente a societăţii, asupra descompunerii morale, etice, culturale etc., asupra barierelor ce se ridică în faţa puţinilor ce luptă şi menţin flacăra pâlpăindă - dar neatinsă - a unei speranţe în mai bine.

Influenţa acestui triptic mental, pune în mişcare coarde ascunse în străfunduri. Omul simte nevoia de a înţelege adevărul, de a găsi soluţia salvatoare. În el începe să se zbată o nelinişte, o voinţă şi până la urmă o înţelegere. Anumite cordonate schimbate de traiectorie. Anumite înţelesuri obscure, devin clare. În acea clipă, modificarea în adâncime a început.

Omul este încă departe de împlinire. În el sălăşuiesc mereu tendinţe şi aplecări divergente, egoisme tenace, ambiţii vinovate. Dar, în acelaşi timp, încep să pâlpâie

chemări şi îndemnuri noi, desprinse de puhoiul vechilor porniri. Omul intrat în Legiune, are permanent în faţa sufletului, evoluţia propriei putinţi şi transformări. Dacă după un oarecare răstimp de dăinuire în mijlocul Mişcării, n'a resimţit această pâlpâire ascunsă, nu-i rămâne decât o alternativă: cu o voinţă neînfrânată, să-şi înzecească eforturile, pentru a provoca modificarea lăuntrică SAU să părăsească Mişcarea.

Dar, asemenea naturi refractare sunt destul de rare, şi'n genere n'au nici o predispoziţie pentru a intra în rândurile legionare. La asemenea greutăţi şi eforturi nu se înhamă decât oamenii plini de caracter şi personalitate, cei cu adevărat patrioţi şi capabili de jertfe, cei încărcaţi de demnitate şi răspundere.

2. MEDITAŢIA

Nu este vorba de o meditaţie mistică, în care se dezvoltă o desprindere interioară din existenţă. În doctrina legionară, omul, din contră, meditează în existenţă, asupra existenţei.

Prin meditaţie, omul adânceşte problemele vieţii. Şi'n primul rând - problemele lui. În tăcerea interioară, încărcată de atâta trăire şi de frământări, se desprinde de răul ce-l înconjoară, stă de vorbă cu el însuşi, ridică gândul către cer.

Sub înrâurirea voinţei de a ştii, omul

se descoperă. Dacă în prima fază, a reflecţiei, omul se pregăteşte, ia contact cu răul din lume, cu haosul ce se întinde, în a doua fază, cea a meditaţiei, omul ia contact cu răul din el, cu descompunerea ce-l ameninţă personal.

Meditaţia devine un şirag de întrebări şi de răspunsuri, prin care individul caută să-şi întrevadă defectele, caută să le analizeze, şi apoi să le elimine din concepţia sa de viaţă, înainte de a le elimina din act. Este o mărturisire faţă de el însuşi.

În acelaşi timp, meditează şi asupra misiunii sale ca om şi legionar, în contextul etico-moral al epocii. Meditează de asemenea asupra misiunii Mişcării Legionare şi a datoriilor ei în mijlocul unei epoci de decadenţă şi destrămare. Meditează apoi asupra raporturilor dintre om şi divinitate. În sfârşit, meditaţia lui îl pune în contact cu supranaturalul, cu spiritualitatea şi răsfrângerea ei în trăirea omului. Conflictul dintre bine şi rău capătă adevărata lui dimensiune metafizică, în raport cu soarta individului, a societăţii, civilizaţiei, omenirii ...

Judecă deci, în toată libertatea, importanţa normelor legionare, ce de-acum i-au devenit familiare. Disciplina, renunţarea, dragostea, sacrificiul ... îi apar sub măreaţa lor semnificaţie educativă, întru stabilirea de noi raporturi sociale şi de cnduită umnă. Intuirea lor precedentă se transformă în înţelegere deplină. Asimilarea devine posibilă.

Prin meditaţie, omul îşi întăreşte propriile convingeri. Rupe cu trecutul. Din care cauză, modificarea ce se produce în adâncul lui, nu este o impunere din afară, ci o ACCEPTARE, O CONSIMŢIRE.

Actul meditativ, în concepţia legionară, nu este o ipostază religioasă, pură încercare de înălţare către Dumnezeu, deşi problema supranaturalului face parte din esenţa doctrinei. Semnificaţia meditaţiei legionare are un scop bine determinat în formarea omului, din punct de vedere etico-moral şi social. Prin meditaţie, omul stabileşte comparaţii şi trage concluzii., cântăreşte sensul şi valoarea normelor legionare, şi ia decizii, prin care acceptă modificarea interioară. Prin actul de meditaţie, legionarul se califică, în antiteză cu starea haotică şi dezagregatoare a epocii.

3. RUGĂCIUNEA

Este al treilea mijloc de transformare a omului în adâncime. La prima vedere, luându-se în consideraţie materialismul şi raţionalismul dominant, pare de necrezut. Ce legătură poate exista oare între <u>rugăciune</u> (act de reculegere religioasă şi de apropiere spirituală de dumnezeire) şi <u>modificarea omului</u>, fie ea chiar în adâncime (act de educaţie etico-morală, în manifestarea existenţială a individului)!... Şi totuşi, apropierea - văzută prin prisma legionară - este normală, legitimă, obligatorie.

Legionarul crede în Dumnezeu, pe care-L prea-măreşte şi căruia Îi aduce prinosul său de recunoştiinţă, atunci când - trecând prin momente grele - îşi vede împlinite dreptatea şi speranţele. Legionarul crede în ajutorul ceresc ce-şi manifestă prezenţa, atunci când curăţenia sufletească şi buna intenţie sunt fundament, pentru cel ce se roagă.

De altfel, rugăciunea face parte din trăirea legionară, ca o pecetluire a legăturii dintre Mişcare şi Cer. Această legătură mărturisită, pune în evidenţă sensul religios al Legiunii şi baza spirituală a doctrinei. Este singura organizaţie socio-politică, în care sentimentul religios este o esenţă, şi în care adunările (de Cuib sau de orice altă natură), se deschid prin formula consacrată - SĂ NE RUGĂM LUI DUMNEZEU!

Nu este vorba de bigotism, nici de misticism, nici de demagogie religioasă. În Mişcare, lumea se roagă pentru că RUGĂCIUNEA ŞI CREDINŢA fac parte din substrat, din tăria nevăzută a Legiunii. În Mişcare, pot intra şi oameni cu mari defecte sau din cei care au făcut mari greşeli. Aceştia, încetul cu încetul, se vor modifica, vor deveni alţii, în sensul înălţător al doctrinei. Dar în Mişcarea Legionară nu va putea intra NICI O DATĂ un om care nu crede, care nu vrea să creadă.

Necredinţa, ateismul, sunt incompa-

tibile cu fondul spiritualist al Mişcării. Reconvertirea ateilor nu este imposibilă. Totuşi, este rară. În ei există o ruptură spirituală, care-i împiedică să realizeze adevărul şi să trăiască credinţa.

În sens legionar, rugăciunea provoacă o tensiune lăuntrică. Dar, mai ales, o apropriere de supranatural. Este un contact cu nevăzutul şi singura posibilitate de convorbire directă cu Dumnezeu. Omul se deschide sufleteşte. într'o încredere totală faţă de Necunoscut. Grăirea lui devine mărturisire, speranţă, recunoştiinţă, desvăluindu-şi fiinţa.

În acele clipe de intimitate cu Nevăzutul, omul resimte o stare de umilinţă fără umilire, învăluită într'un respect indescriptibil. Omul capătă conştiinţa unei realităţi ce-l depăşeşte, depăşind realul concret. Acel DINCOLO DE LUME, descris ca o utopie, îi apare ca o senzaţie binefăcătoare, cu care parcă, se contopeşte. Şi, cu cât rugăciunea este mai încărcată de credinţă, cu atât apropierea, contopirea, devine mai profundă.

Omul se împlineşte. Optica lui existenţială capătă un alt aspect şi o altă traiectorie. Nu se mai simte copleşit de evenimente. Răul ce-l înconjoară şi teama, nu mai au nici o înrâurire malefică asupra lui. Personalitatea, caracter şi determinare, devin atributele lui esenţiale. Credinţa şi rugăciunea îl salvează şi-l ridică.

De aceea, în trăirea legionară, când

este vorba despre modificarea în adâncime a omului, unul din mijloacele determinante, este rugăciunea. Adică, legătura directă cu Înaltul.

Bine'nţeles, transformarea individului apare ca o problemă extrem de dificilă. Atâta timp cât este vorba de înnoirea omului prin educaţie, greutatea consistă în a găsi educatorul capabil să insufle regula de conduită, curajul, cunoaşterea etc. Când luăm în consideraţie modificarea în adâncime, nu mai avem de-a face cu educaţia expozitivă. În acest caz este vorba de convingere şi acceptare interioară. Omul, în plin efort de transformare şi înţelegere, are nevoie de ajutorul divin. Şi, pentru a-l primi, trebuie să se roage Domnului, cu sufletul deschis şi conştiinţa curată, pentru a putea primi Binecuvântarea Lui, întru împlinirea marii modificări lăuntrice.

*

* *

Aceste trei mijloace nu sunt singurele. Mai sunt şi altele, de natură diferită, care pot interveni paralel, întru stabilirea unei noi stări sufleteşti. Omul nu se transformă instantaneu, prin simpla sa intrare în Legiune. Are nevoie de pre-

gătire profundă, înainte de a înţelege sensul şi rostul acestui efort, şi mai ales, al acestui sacrificiu, pentru binele lui şi-al neamului.

Citirea intensă şi repetată a textelor legionare, provoacă în om o stratificare de cunoştiinţe, precum şi înţelegerea lor, în contextul de degenerare progresivă a existenţei, în special aprofundarea normelor de conduită civică şi tălmăcirea legilor fundamentale ale Mişcării. Când Căpitanul spunea într'una din aceste legi: "Cunoaşte bine Legiunea", făcea aluzie tocmai la această pătrundere în miezul doctrinei şi cunoaşterea sensurilor ascunse în ea, fără care modificarea în adâncime a omului nu poate fi atinsă.

Vom mai numi două din mijloacele practicate, prin care legionarul se desprinde de grosul maselor populare, pentru a se depăşi:

- Concentrarea în sine pentru a fi disciplinat, stăpân pe doctrina legionară, demn în atitudini şi decizii, netămător în faţa soartei.

Capacitatea de concentrare pregăteşte omul de caracter, de răspundere, de onoare, capabil să accepte modificarea în adâncime şi să se impună în lume.

- Exercitarea voinţei prin toate mijloacele, în orice ocazie, în orice clipă. Adică, o stare permanentă de presiune asupra sa, pentru a ieşi din starea de moleşală permanentă, din "vom vedea

mâine", "lasă, că mai este timp", "sunt obosit", "n'am timp", "să mai facă şi alţii", şi mai ales, din "nu fac nimic, sau fac de mântuială, căci nu mă vede nimeni". Aceste expresii, şi multe altele, sunt semnele descompunerii interioare.

Un om în descompunere sufletească nu poate aspira la modificarea în adâncime. Pentru a atinge starea ideală, fiecare trebuie să lupte fără preget cu el însuşi, în mijlocul unui întuneric spiritual de nepătruns. Sunt clipe de nelinişte şi de disperare, ce trebuiesc depăşite. Altfel, NIMENI NU DEVINE LEGIONAR!

Această situaţie este asemănătoare cu acel "munte al suferinţei", care duce spre împlinire şi pe panta căruia ne întâmpină fel şi chip de obstacole. Şi unde, în primul rând, ne izbim de neputinţele noastre sufleteşti, pe care, cu tot greul şi suferinţa îndurată, trebuie să le învingem.

- Importanţa modificării în adâncime

De la şeful dominator şi Sfatul Bătrânilor din epocile trecute, şi până la organismele complexe ale epocii moderne, evoluţia a fot imensă. Dar nu s'a atins nici o dată esenţa noţiunii politice, ci numai părţile structurale ale vieţii politice.

Nu s'a urmărit decât a-rare-ori modificări de conţinut sufletesc. Şi chiar în acest caz, n'a fost vorba decât de modificarea juridică, a moralei sociale, pe când influenţa asupra individului n'a avut

alt scop, decât acela de a-l convinge să se alăture unei idei, sau unei sau unei căpetenii, considerată drept o întruchipare a sentimentelor politice generale ale maselor.

Faptul în sine nu este un rău. Omul trebuie să-şi manifesteze într'un mod oarecare dorinţele, speranţele şi modul de a crede. Greşala consistă însă în haosul şi moravurile introduse în viaţa politică, sub denumirea de "evoluţie şi progres". Această "evoluţie" (anarhică) şi acest "progres" (dezordonat), au frânat echilibrul şi armonia în viaţa politică şi socială, provocând în acelaşi timp o descompunere etico-morală, premergătoare haosului distrugător.

Contra acestei descompuneri şi acestui haos s'a ridicat Mişcarea Legionară. Metoda ei de luptă depăşeşte în stil şi conţinut, tot ce s'a întreprins până acum, cu deosebire, mai ales, în ceea ce are raport cu viaţa şi trăirea interioară a omului, probleme de care nimeni nu s'a ocupat, evitându-le cu încăpăţânare.

Metodele de educaţie, de propagandă, de comportament politic şi social în lumea legionară, au fost totdeauna sui generis. Contestate şi combătute, metodele legionare au dat totuşi rezultate remarcabile atât în politică cât şi în viaţa socială, economică, civică etc. Dar unde roadele au rămas neîntrecute, a fost sectorul etico-moral şi educativ-spiritual. In acest domeniu, omul-legionar s'a depăşit, iar metoda întrebuinţată a rămas neîntrecută şi exemplu

fructificator.

Modificarea în adâncime este mai mult decât depăşirea unui moment. Momentul se depăşeşte oricum, fiind o devenire în viaţă, în gând sau act, pe când modificarea în adâncime este o perfecţionare în trăire. Este o regăsire ce lasă în urmă realul concret şi poartă omul spre o restructurare a vieţii lăuntrice, învăluită de o viziune nouă a înălţării.

Modificarea omului în adâncime este o transformare de substanţă. Trecerea unui prag în existenţă şi o treaptă mai sus de desăvârşire. Deci, importanţa acestei împliniri nu poate fi pusă în discuţie. Prin ea, omul capătă o altă statură spirituală, o altă prestanţă, dar şi o nouă răspundere socio-morală.

Diferenţierea care-l singularizează în raport cu indivizii din afara Legiunii, devine o realitate semnificativă, prin simplul fapt de a crede şi a se conforma principiilor legionare, structura sa interioară s'a înobilat, iar el, ca om, s'a plasat pe o traiectorie infinit superioară celorlalţi cetăţeni.

Prin modificarea în adâncime el realizează una din faţetele cele mai importante ale doctrinei legionare. În această ipostază, el ştie că a îndeplinit o depăşire, şi că datorită acestei depăşiri cuprinzătoare în sânul maselor legionare, într'o zi, Mişcarea Legionară se va realiza, fără îndoială, politic şi social. Întru atingerea

acestui scop, Legiunea urmăreşte în primul rând, MODIFICAREA LĂUNTRICĂ, fără care nici o schimbare fundamentală nu poate avea loc în existenţa umană.

Legiunea nu este un simplu partid politic, dornic de victorii facile, în euforia cărora să-şi vadă împlinită dorinţa de putere. Se urmăreşte o finalitate cu totul deosebită, a cărei realizare trece dincolo de satisfacţiile primare ale unei politici de partid.

Mişcarea întrevede înnoirea relaţiilor umane şi restabilirea unei armonii sociale, prin restructurarea unei mentalităţi, lipsite de defectele, aplecările, viciile şi deficienţele care apasă societatea, de secole. Şi pentru a se ajunge la această limpezire interioară, reuşita deplină nu poate avea loc, decât prin modificarea în adâncime a omului.

X X X

BILBIOTECA DE DOCUMENTARE DACIA
Lucrări apărute

1. FAUST BRADESCU: De vorbă cu noii refugiaţi.
2. FAUST BRADESCU: Tineretul şi Mişcarea Legionară.
3. FAUST BRADESCU: Mişcarea Legionară şi spiritul religios.
4. FAUST BRADESCU: Legile fundamentale ale Cuibului.
5. FAUST BRADESCU: Programe.
6. FAUST BRADESCU: Cele trei elemente de baza ale Mişcării Legionare.
7. FAUST BRADESCU: Omul legionar şi «omul nou».
8. TRAIAN POPESCU: Mărturii pentru legionarii de mâine - I (în română şi spaniolă).
9. FAUST BRADESCU: Intru înţtelegerea Mişcării Legionare.
10. FAUST BRADESCU: Mişcarea Legionară şi libertatea.
11. FAUST BRADESCU: Nicadorii, Decemvirii, Răsbunătorii.
12. NICOLAE ROSCA: Corneliu Zelea Codreanu în lupta anticomunistă a poporului român.
13. TRAIAN POPESCU: Mărturii pentru legionarii de mâine - II
14. FAUST BRADESCU: Problema egalităţii în Mişcarea Legeionară.
15. TRAIAN POPESCU: Mărturii pentru legionarii de mâine - III
16. FAUST BRADESCU: Clasă şi naţiune în concepţia legionară.
17. FAUST BRADESCU: Legea jertfei în trăirea legionară.
18. NICOLAE ROSCA: Mişcarea Legionară şi problema muncitorească
19. FAUST BRADESCU: Echipa morţii
20. FILIP PAUNESCU: Rezumatul doctrinei legionare
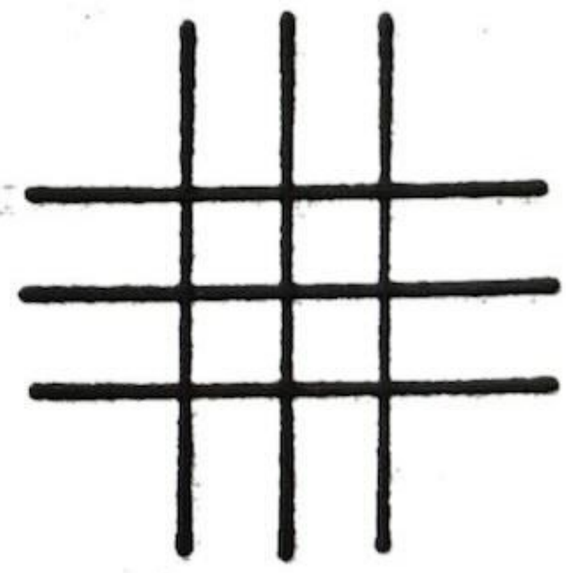
S'au tipărit din această broşură 1.000
de exemplare, astăzi